

Espero

Een dorp vol hoop

Ineke Dons

De personen in deze roman bestaan slechts in de fantasie van de schrijver. Mocht er enige gelijkenis lijken te bestaan met bestaande personen, berust dit louter op toeval.

Schrijver: Ineke Dons
Coverontwerp: Ineke Dons
ISBN: 9789403635996
© Ineke Dons

Liberté

Égalité

Fraternité

Vrijheid in het culturele leven

Gelijkheid in het rechtsleven

Broederschap in het economisch leven

Inhoud

Moresnet en Esperanto	blz
het noodlot	7
Esperanto	21
Moresnet	26
2 Aeroville	
ICT	30
Esperanto congres	40
Aeroville	48
Werken	60
3 Coöperatie	
De School	80
Competentie	92
Antroposofie	97
la festo	104
Epiloog	110

HET NOODLOT

‘Hoe ver moeten we nog, Cora? Ik wil nog wel, maar mijn benen zien het niet meer zitten.’

Het steile bergpad waarop Michel met negen andere dappere wandelaars liep, had net een haakse bocht gemaakt en tot zijn schrik had hij gezien, dat er nog een heel stuk berg voor hem lag.

Cora, de reisleidster van de wandelorganisatie SNP, was wel gewend aan het geklaag.

‘Houd de moed erin Michel. Dadelijk weet je waarvoor je het doet; het uitzicht is adembenemend.’

De groep ploegde voort. Om zeven uur die ochtend waren ze gaan lopen en nu was het vijf uur later. Best een aardige tippel, zelfs voor geoefende wandelaars en daar hoorde Michel niet eens bij.

Zes dagen geleden waren ze vanuit het dorp Banyouls aan de Middellandse zee vertrokken om een stuk van de LAW- 10 af te leggen. Deze route, die loopt van de Middellandse zee tot aan de Atlantische oceaan was volgens de reisgids best te doen voor de niet al te geoefende wandelaar.

De hele route neemt zo’n vijftig dagen in beslag, maar deze groep had gekozen voor ongeveer een derde van de tocht, waar drie weken voor stond.

Onderweg sliepen ze meestal in de berghutten, die door de lokale bevolking werden bevoorraden en voor noodgevallen hadden de wandelaars hun lichtgewicht-opgooitentjes.

Ondanks deze geweldige uitvinding liepen de kilo’s door slaapzak en kleding toch op en vooral het “zwarte” water tikte aardig door.

Michel was er na deze zes dagen nog niet helemaal van overtuigd, dat het een goed idee was geweest om de suggestie van een collega om aan dit project mee te doen op te volgen; voorlopig was hij

alleen maar bezig om van de ene loopdag naar de andere te overleven.

Nu zijn het mijn benen, die het af laten weten, bedacht Michel onder het lopen en deze afgelopen maand was het mijn hoofd wat niet meer functioneerde. Wat dat betreft had zijn collega Kees gelijk.

Het lijf afbeulen geeft lucht in het hoofd. Helaas word ik er nog niet vrolijk van.

Een week of vier geleden had hij bevestiging gekregen van vermoedens, waar hij al maanden mee liep.

Donderdags sliep zijn grote liefde, Linda altijd bij haar eenzame moeder en op die bewuste donderdag van de waarheid had hij toegegeven aan zijn jaloezie en was midden in de nacht, toen hij weer eens niet kon slapen, achter haar computer gaan zitten.

Wonder boven wonder was het direct bingo geweest bij het eerste probeersel van haar wachtwoord. Niet zo heel vreemd, want ze gebruikte dat woord elke dag meerdere keren. Sleipnir, was zo'n geweldig paard; Sleipnir, die veel aandacht nodig had. Sleipnir zus, Sleipnir zo.

Hij had de letters ingetypt en toen ging de beerput open. Eerst nog met verbazing, maar allengs met een verschrikkelijke woede, las hij de ontluisterende e-mails die bevestigden wat hij al maanden trachtte te negeren. Hij werd belazerd. Dus toch!

Nu kon hij helemaal niet meer slapen. Hij zat aan de PC gekluisterd tot het licht werd. Hij voelde de behoefte om alles tot de bodem leeg te drinken. Alle afspraakjes, voor die donderdagnachten.

De slet om haar zielige moeder die een jaar geleden haar man was verloren, zo te misbruiken voor haar stiekeme geneuk.

‘Hé Michel, je bent boven, hoor.’

Michel keek op. Door zijn gepeins was hij zijn pijnlijke benen even vergeten en had ongemerkt het laatste stuk berg geslecht. De hele groep zat al op de grond uit te rusten.

Hij zette een laatste stap en vergat even adem te halen. Voor hem in de diepte lag een onmetelijk uitgestrekte vallei. Het immense dal werd in de verte rondom begrensd door rotsen, die de hemel leken te splijten.

Het duizelde hem een beetje en hij liet zich snel naast de anderen op de grond zakken. Ze zaten op een smalle strook boven op de berg en Michel zag tot zijn schrik een verdomd smal geitenpad steil

naar beneden lopen. Een stuk lager verdween het pad in een stuk bos.

Het was allemaal prachtig maar jeetje wat gevaarlijk steil.

‘Ik geloof Cora, dat er nu maar een helikopter moet komen.’

Cora lachte.

‘Als dat zou kunnen. Maar niet zo somber, Michel. Het gaat gewoon naar beneden. Je hoeft je alleen maar te laten zakken. De hut is niet ver meer. Een kwartiertje rust mensen en dan gaan we weer.’

Zuchtend pakte de groep de rugzakken weer op en begon aan de afdaling.

Het leek minder inspannend dan de klim naar boven, maar dit was echt een aanslag op zijn knieën.

Michel slaakte een zucht van verlichting toen hij het rode dak van de hut tussen het struikgewas zag opdoemen. Hij lette even niet op waar hij zijn voeten neerzette en lag ineens op de grond met een stekende pijn in zijn enkel. Hij schreeuwde het uit.

‘Godver... man, wat doe je nou, joh.’

De wandelaar die vlak achter hem liep kon zich nog net staande houden.

Michel greep vertwijfeld naar zijn pijnlijke enkel.

Bij de kleinste beweging schoot er een steek van pijn door het hele been. Hier was echt iets faliekant mis.

Cora die vooraan had gelopen kwam op het geschreeuw moeizaam terug naar boven. Ze kon op het smalle pad maar nauwelijks de andere wandelaars passeren.

Ze inventariseerde ongerust de situatie.

Michel lag op het pad met zijn handen om zijn enkel, die afgekneld werd door de hoge bergschoen.

‘Die schoen moet direct uit. Houd je been goed vast.’

Ze knielde neer en trok voorzichtig de veters van de schoen los.

‘Au,’ gilte Michel. Toen de schoen uit was kreeg hij wat verlichting.

De enkel begon direct te zwellen.

‘Dit ziet er niet best uit,’ constateerde Cora.

‘Nee,’ kreunde Michel, ‘vertel mij wat.’

‘En die helikopter die je had willen bestellen, zal ook niet aan komen vliegen, ben ik bang,’ zuchtte Cora. ‘Hoe lossen we dit op?’

‘Hoe ver is het nog tot de hut,’ vroeg de wandelaar, die bijna over Michel heen was gevallen. ‘Misschien kunnen we daar hulp halen.’